

Tjugofjärde söndagen under året 2022

”Jag mötte förbarmande” (1 Tim 1:16), skriver Paulus två gånger. Mötet med Guds barmhärtighet förvandlar oss. Allt vänds upp och ner. Vårt sätt att leva och tänka. Vår syn på oss själva, på de andra, men framför allt på Gud. Två av våra mer nutida helgon har påmint världen om att detta är kyrkans stora skatt och evangeliets glada budskap. Thérèse av Jesusbarnet och Syster Faustyna. Det är Guds själva väsen att vara barmhärtig och visa barmhärtighet. För honom är det samma sak att *vara* och att *göra*. Vissa mystiker säger därför att vi måste lära oss att se på Gud både som substantiv och verb. Alla våra mänskliga kategorier kommer till korta inför Guds upphöjda mysterium. Också för oss borde vara och göra gå samman. Mötet med Guds barmhärtighet skall förvandla vårt inre, vårt sätt att *vara*, så att det vi *gör* uttrycker och återspeglar det vi är. Kort sagt: mötet med det omätliga djupet i den gudomliga barmhärtigheten skall förvandla oss från syndare till heliga.

I dagens evangelium skildrar Jesus Faderns outtömliga barmhärtighet på tre olika sätt. Vi behöver få det förklarat och skildrat på flera sätt för att vi skall ana något av vidden, bredden och djupet av Guds förbarmande kärlek. Utan den är människan förlorad, utan hopp och utan mening. Ibland är det nödvändigt för en människa att se djupet av sin intighet, hur förlorad hon är utan Gud för att hon skall kunna öppna sig för Guds barmhärtiga kärlek. Liknelsen om den förlorade sonen visar oss detta. Därför kan man likaväl kalla den för liknelsen om den barmhärtige fadern. Sonen som först övergett sin far för att söka lyckan på egen hand, i rikedom och utsvävningar, måste först hamna i botten av mänsklig förnedring, innan han kan vända åter till den allt förlåtande faderskärleken. Hur ofta ser vi inte detta i vår egen tid och i vår närhet? Runt omkring oss, i våra familjer och bland våra vänner, vimlar det av förlorade söner och döttrar, som ännu inte öppnat sig för Guds barmhärtighet. Det är dem vi måste be för. Det är dem vi måste försöka leda fram till att öppna sig för den gudomliga barmhärtigheten.

”Jag mötte förbarmande”, sade Paulus. ”Jag mötte inte förbarmande”, säger ibland dessa förlorade söner och döttrar. Det tycker att vi kristna och vår kyrka fördömer dem i stället för att visa förbarmande. Det är tragiskt, för som Kristi lärjungar kan vi aldrig fördöma någon. Domen tillhör bara Herren själv. Kyrkan fördömer ingen, bara de onda och syndiga gärningarna. Problemet är att många i vår tid har svårt att förstå denna väsentliga skillnad- ”Hata synden och älska syndaren”, brukar man säga i enlighet med traditionen. Tyvärr är det svårt att förstå för många. I vår samtid identifierar man sig ofta med det som man *gör* – mer än med det som man *är*. ”Vem är jag egentligen?”, frågar man sig. Syndaren är alltid

oändligt älskad av Fadern till den förlorade sonen. I grund och botten är vi alla arma syndare som är i desperat behov av frälsning. Samtidigt måste vi försöka visa och förklara att vi alla behöver Guds barmhärtighet. Det är det som liknelsen om den barmhärtige fadern och den förlorade sonen talar om.

Kanske det blir lite lättare att förstå, när man läser liknelsen om det förlorade fåret. Den gode Herden, Jesus själv, gör allt vad han kan för att leta upp det stackars förvillade fåret som har hamnat på avvägar och är i dödsfara. Syster Faustynas bild av Jesus som den Gudomliga barmhärtigheten understryker detta. Ur hans öppnade hjärta strålar den barmhärtiga kärleken ut åt alla håll för att nå fram till alla människor. I sista hand är vi alla svaga och syndiga, i oändligt behov av Guds nåd, förlåtelse och förbarmande.

Den tredje liknelsen talar om det förlorade myntet. Gud gör allt vad han kan för att leta upp det förlorade myntet. Kyrkofäderna brukade tala om människan som ett underbart guldmynt. Men genom syndafallet har människan, det vackra guldmyntet, fallit ner i syndens smuts. Lyckligtvis längtar Gud efter varje människa för att rena och helga henne. Han söker det förlorade myntet för att tvätta bort syndens smuts. Den heliga Birgitta talar om Gud som en god och flitig tvätterska, som hela tiden vill rena den sårade mänskligheten från syndens sår. Så stor är Guds barmhärtighet.

Alla vi som vågar kalla oss kristna har mött förbarmande och får glädja oss över denna gåva. Vi får se på hela vårt liv som Guds sätt att tvätta, rena, hela och helga oss. Då blir vi också i stånd att förmedla hans barmhärtighet till alla vi möter. Det finns alltid ett oändligt behov av gudomlig barmhärtighet. Vi får alla ge den vidare, förmedla den, peka på den. Varje gång vi ser på Syster Faustynas bild, blir vi påmind om att var och en av oss kan bli en stråle som ger barmhärtigheten vidare.

”Jag mötte förbarmande”, sade Paulus. Också vi har mött förbarmande för att vi skall kunna ge denna skatt vidare. Vi får inte behålla den för oss själva. Thérèse av Jesusbarnet avbildas ofta med ett fång rosor i famnen. Hon ville efter sin död förmedla Guds barmhärtighet till hela världen som ett rosenregn. Vi kan se på vårt eget liv i detta ljus. Tillsammans med hela kyrkan får vi ge det vidare som helt överstiger vår förmåga: Guds barmhärtighet. ”Gläd er med mig” (Luk 15:9), säger Fadern. Vi får glädja oss när vår Fader tar emot oss och alla andra som öppnar sig för hans förbarmande kärlek, nåd och förlåtelse. Kyrkan är alltid förlåtelsens och förbarmandets institution. Ingen statlig eller kommunal institution kan förmedla detta. Ingen annan än Gud själv kan släcka det behov av förbarmande, som finns innerst inne i varje människas hjärta.